

Gdzież jest przyobiecane przyjście jego?

Drugie przyjście

Wiedźcie przede wszystkim to, że w dniach ostatnich przyjdą szydercy z drwinami, którzy będą postępować według swych własnych pożądliwości i mówić: Gdzież jest przyobiecane przyjście jego? Odkąd bowiem zasnęli ojcowie, wszystko tak trwa, jak było od początku stworzenia – 2 Piotr. 3:3-4.

Jedną z kluczowych cech Bożego planu zbawienia ludzkości jest to, że Chrystus powraca aby zebrać swój Kościół i założyć swe ziemskie Królestwo. To ziemskie Królestwo wypełni obietnicę Bożą błogosławienia wszystkim narodom ziemi (1 Moj. 12:3). Mimo to, zgodnie z zapowiedzią apostoła Piotra zacytowaną w naszym tematycznym wersecie, większość chrześcijańskiego świata straciła z oczu obiecany powrót naszego Pana.

Cel powrotu naszego Pana

Nasz Pan powraca w celu wykonania wielkiego dzieła restytucji, podniesienia rodzaju ludzkiego z grzechu i śmierci z powrotem do harmonii z Bogiem (Dzieje Ap. 3:20-23). Aby to osiągnąć, Jezus powraca aby uczynić trzy rzeczy: (1) zakończyć proces wyboru współwładców, czyli Kościoła, (2) przygotować ziemię na swe Królestwo i (3) ustanowić to Królestwo.

Pismo Święte mówi nam, że Jezus powróci, aby skompletować klasę swej Oblubienicy, duchowe nasienie obietnicy danej Abrahamowi. To jest owe 144.000, którzy stoją na górze Syjon, mając imię Ojca wypisane na swych czołach (Obj. 14:1). Wraz z naszym Panem będą oni tworzyć wielkie kapłaństwo Melchizedeka, które doprowadzi człowieka do harmonii z Bogiem (Hebr. 5:6, Obj. 20:6).

Aby skompletować Kościół, Jezus powraca do jego ostatnich członków, do tych, którzy czekają na Jego powrót, aby ich karmić słowem Prawdy. „Błogosławieni owi słudzy, których pan, gdy przyjdzie, zastanie czuwających. Zaprawdę powiadam wam, iż się przepasze i posadzi ich przy stole, i przystąpiwszy, będzie im służywał” (Łuk. 12:37). Jezus karmi ich doktrynami Bożego planu zbawienia, które były nauczane w pierwotnym Kościele, ale następnie uległy zapomnieniu w czasach średniowiecza. Prawdy te obejmują nauki takie jak to, że (1) Jezus oddał swoje ziemskie życie na okup za Ada-

ma, (2) człowiek jest duszą żyjącą, (3) nie ma ognistego piekła, oraz że (4) nadzieja człowieka na przyszłe życie jest oparta na obietnicy zmartwychwstania.

Prawda czasu żniwa tworzy rozdział między prawdziwym Kościołem, zapoczątkowanym przez Pana i Apostołów przez siew słowa prawdy, a fałszywym kościołem utworzonym później w czasie Wieku Ewangelii, na skutek zasiania błędu przez Szatana. Kościoły prawdziwy i fałszywy miały rosnąć razem tylko do czasu żniwa, kiedy to miały zostać rozdzielone w sposób opisany przez Jezusa w przypowieści o pszenicy (prawdziwy Kościół) i kłokolu (fałszywy kościół), zapisanej w Mat. 13:30,41-43. Ten podział jest także zasygnalizowany w księdze Objawienia, gdzie Jezus jest opisany jako żniwiarz posługujący się ostrym sierpem w celu zebrania prawdziwego Kościoła (Obj. 14:14-16) i zabrania go do niebiańskiej nagrody, podczas gdy fałszywy kościół miał być wrzucony do tłoczni gniewu Bożego (Obj. 14:18-20). Dokonując dzieła kompletowania swego Kościoła, Jezus osądza swych naśladowców (prawdziwy Kościół), nagradzając ich w zależności od okazanej wierności, jak pokazano w przypowieści o talentach (Mat. 25:19-30). Jezus przyjmuje swych wiernych naśladowców do siebie, aby gdzie On jest (w niebie), tam i oni byli (Jana 14:2-3).

Przygotowanie ziemi

Po drugie, Jezus powraca aby przygotować świat na swe ziemskie królestwo. Podstawą tego przygotowania jest związanie przez Niego Szatana na tysiąc lat, tak, aby nie zwodził narodów w czasie królestwa Chrystusowego (Obj. 20: 1-3). Kruszy narody (Ps. 2:8) i powoduje, że duchowe niebiosy (fałszywe systemy kościelne) przemijają, żywioły ulegają stopieniu, a ziemia podlega spaleni. W ten sposób ustanowione może być nowe niebo i nowa ziemia – Jego Królestwo (2 Piotra 3:10,13). Jezus dokonuje tego wszystkiego, aby stworzyć ludzkości odpowiednie warunki do nauki sprawiedliwości.

Ustanowienie Jego ziemskiego Królestwa

Wreszcie, Jezus powraca aby ustanowić swe ziemskie Królestwo i zrealizować obietnicę przywrócenia wszystkiego tego, co ludzkość utraciła przez grzech Adama. Królestwo Jezusa obejmie swym panowaniem wszystkich ludzi i prowadzić ich będzie na drogę świętości, z powrotem do umysłowej, moralnej i fizycznej doskonałości i harmonii z Bogiem. W czasie tego Królestwa, Jezus podniesie ludzi z grobu (Jan 5:28-29), uleczy ich

od wszystkich chorób (Izaj. 33:24), nauczy sprawiedliwości (Izaj. 26:9), a następnie poprowadzi ich drogą świętą z powrotem do harmonii z Bogiem (Izaj. 35:5-10). Usunie z nich serca kamienne i da im w zamian serca mięsiste, na których będzie mógł zapisać Boże prawo. Następnie, zainspiruje ich do posłuszeństwa wobec woli i nakazów Boga Ojca (Jer. 31:33-34, Ezech. 36:26-27). Potem będzie sądził ludzi według prawa Bożego, aby ocenić ich przydatność do życia wiecznego lub konieczność ukarania śmiercią, oddzielając ich jak owce i kozły (Mat. 25:31-32). Jezus powraca w celu wypełnienia Bożego planu i realizacji wszystkich obietnic, jakie dał Bóg co do zbawienia człowieka i podniesienia go z grzechu.

Obecność naszego Pana

Nowy Testament używa wielu różnych słów greckich w celu opisanie powrotu naszego Pana. Jednym z nich jest „parousia” (Strong G3952), które oznacza „być w pobliżu lub obecność”. Często, gdy Pismo Święte opisuje „przyjście” Pana, również używa greckiego słowa „parousia” i opisuje zdarzenia, które nastąpiły po Jego powrocie. Przykładami takich opisów są: Mat. 24:3,27,37,39, 1 Tes. 2:19, 3:13, 4:15, 5:23, 2 Tes. 2:1,8,9, Jak. 5:7,8 i 2 Piotra 3:4,12.

Mateusz 24

Opis 24 rozdziału ewangelii św. Mateusza dostarcza nam jednego z najlepszych opisów progresywnego charakteru obecności naszego Pana. Zaczyna się od pytania Jego uczniów: „Powiedz nam, kiedy się to stanie i jaki będzie znak twego przyjścia (gr. „parousia”) i końca świata?” (Mat. 24:3). Odpowiedź Jezusa opisana w wersecie 27 daje nam piękny opis całego okresu obecności naszego Pana. „Gdyż jak błyskawica pojawia się od wschodu i jaśnieje aż na zachód, tak będzie z przyjściem Syna Człowieczego” (Mat. 24:27). Słowo „błyskawica” zostało przetłumaczone z greckiego słowa „astrape” (Strong G796), które może oznaczać „blask”, „lśnienie” jak również „błyskawicę”. Piorun zwykle nie porusza się ze wschodu na zachód. Jest jednak inny blask, który następuje w ten sposób – wschód słońca. Nasz Pan porównał swoją obecność do wschodu słońca – jest ona stopniowo ujawniana najpierw Jego Kościołowi, obserwatorom, a następnie reszcie ludzkości. Ta interpretacja jest zgodna z innymi wersetami opisującymi powrót naszego Pana jako świt nowego dnia (2 Piotra 1:19, Mal. 4:2).

Niewidzialna obecność a dni Noego

Niewidzialna obecność naszego Pana, która początkowo będzie ukryta przed światem, została potwierdzona przez naszego Pana w Ewangelii Mateusza 24:37-39. W opisie tym Pan Jezus porównuje swoje przyjście do „dni Noego”. Tak jak świat w czasach Noego był nieświadomy potopu, który miał zalać ówczesny zły świat, tak

obecny świat będzie nieświadomy obecności naszego Pana aż do chwili, gdy dotknięty zostanie czasem ucisku.

Tajemnicze przyjście naszego Pana – jak złodziej

W Ewangelii Mateusza 24:42-43 nasz Pan powiedział uczniom: „Czuwajcie więc, bo nie wiecie, którego dnia Pan wasz przyjdzie. A to zważcie, że gdyby gospodarz wiedział, o której porze złodziej przyjdzie, czuwałby i nie pozwoliłby podkopać domu swego” (Mat. 24:42-43). Ani Kościół, ani gospodarz, czyli Szatan, nie znali z góry daty drugiego przyjścia naszego Pana. Apostoł Paweł potwierdza w 1 Tes. 5:1-6, że dzień Pański przychodzi potajemnie, jak złodziej w nocy. Obecność naszego Pana miała być zaskoczeniem dla świata. Podczas gdy świat będzie mówił: „Pokój i bezpieczeństwo”, wówczas zostanie dotknięty nagłym zniszczeniem, którego fałę przypominać będą bóle porodowe. Wskazywać to będzie na powrót naszego Pana. Te skurcze ucisku będą trwać tak długo, aż narodzi się Królestwo Chrystusa – nowe niebo i ziemia, w których sprawiedliwość mieszka (2 Piotra 3:13).

Znaki obecności naszego Pana

Mimo to naśladowcy Jezusa nie byli pozostawieni w ciemności, tak, żeby zostali zaskoczeni jego nagłym powrotem. Mieli się obudzić i rozpoznać obecność naszego Pana, po znakach jego obecności. Wierzmy, że nasz Pan jest obecny, ponieważ znaki Jego obecności, opisane w Mat. 24 i Dan. 12, zaczęły się wypełniać.

W Ewangelii Mateusza 24:3, apostołowie zapytali naszego Pana, co będzie znakiem Jego obecności i zakończenia wieku. W wierszach 15 – 28 nasz Pan opisuje warunki panujące przy końcu Wieku Ewangelii, kiedy miał nastąpić Jego powrót. Jednym z tych symptomów jest czas wielkiego ucisku, jakiego nie było od początku świata. Gdyby ten ucisk nie został skrócony, nie ocalałaby żadna istota (wersety 21-22). Prorok Daniel łączy tę kwestię z obecnością naszego Pana: „W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który jest orędownikiem synów twojego ludu, a nastanie czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu” (Dan. 12:1). Kiedy Michał (nasz Pan) powstanie (powróci i przejmie władzę), nastanie czas tego wielkiego ucisku.

Od 1874 roku widzimy kolejne odstony tego ucisku, poczynsz od problemów nurtujących tak zwane chrześcijańskie systemy kościelne, przez konflikty między kapitałem a pracą, aż do nasilających się konfliktów i przygotowań wojennych prowadzonych przez narody. Te problemy nasiliły się w roku 1914 wraz z końcem Czasów Pogan, co doprowadziło do I Wojny Światowej (1914-1918). Następnie nastąpiły lata Wielkiego Kryzysu (1929-1939), II Wojny Światowej (1939-1945) i zimnej wojny (1946-1989). Narastający

konflikt na Bliskim Wschodzie w końcu doprowadzi ludzkość do kolejnego, ostatniego konfliktu na skalę światową, to jest ucisku Jakubowego (Jer. 30:6-8). Wszystkie te konflikty pokazują, że nasz Pan jest obecny, rozprawiając się z narodami zgodnie ze słowami Psalmisty: „Rozgromisz je berłem żelaznym, rozłuczesz jak naczynie gliniane” (Ps. 2:9).

Znak Syna Człowieczego

W Ewangelii Mateusza 24:30-34 nasz Pan opisuje kolejne znaki związane ze swą obecnością.

„I wtedy ukaże się na niebie znak Syna Człowieczego, i wtedy biadać będą wszystkie plemiona ziemi, i ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego na obłokach nieba z wielką mocą i chwałą, i pośle aniołów swoich z wielką trąbą, i zgromadzą wybranych jego z czterech stron świata z jednego krańca nieba aż po drugi. A od figowego drzewa uczcie się podobieństwa: Gdy gałąź jego już mięknie i wypuszcza liście, poznajecie, że blisko jest lato. Tak i wy, gdy ujrzyecie to wszystko, wiedźcie, że blisko jest, tuż u drzwi. Zaprawdę powiadam wam. Nie przeminie to pokolenie, aż się to wszystko stanie” (Mat. 24:30-34).

Te wersety zawierają cztery dowody obecności Jezusa, które zostaną rozpoznane przez wierny i czujny Lud Boży: 1) znak Syna Człowieczego na niebiosach kościelnictwa, 2) posłanie aniołów z wielką trąbą, 3) zgromadzenie wybranych z czterech stron świata, 4) drzewo figowe wypuszczające liście. Wszystkie te cztery elementy muszą wystąpić, aby potwierdzić obecność naszego Pana (Mat. 24:33).

Znak Syna Człowieczego na niebie

Pastor Charles Russell zasugerował, że znak pojawiający się na niebiosach wskazuje na początek sądu Chrystusa nad kościelnymi systemami naszych czasów („Znak Syna Człowieczego na Niebie”, Kazania, str. 421). Niektóre elementy tego sądu, pojawiające się już w jego czasach, opisał w taki sposób:

Brak spójności między wyznawaną doktryną a Biblią; wewnętrznie sprzeczne, a nieraz absurdalne, wyznania wiary („Bitwa Armagedonu”, str. 164);

Zauważalny brak pobożności, pomimo jej głoszenia („Bitwa Armagedonu”, str. 166, 167);

Brak osiągnięcia zadeklarowanego celu, to jest nawrócenia całego świata na Chrześcijaństwo („Bitwa Armagedonu”, str. 167).

Ten sąd poprzedza i zapowiada zbliżające się zniszczenie symbolicznych niebios, tj. Babilonu (Chrześcijaństwa), o czym pisała apostoł Piotr: „wtedy niebios z trząskiem przeminą” (2 Piotr. 3:10).

Głos wielkiej trąby

Donośny dźwięk trąby – posłannictwo prawdy czasu żniwa – pochodzi od ziemskich posłańców naszego Pana. Jest to ta sama trąba, którą posługuje się nasz Pan w 1 Tes. 4:16. Posłannictwo to obejmuje wezwanie „Wydźcie z niego, ludu mój” (Obj. 18:4). Lud Boży ma opuścić fałszywy i odstępczy kościół, skoro jego prawdziwa natura została ujawniona. Lud Boży ma zgromadzać się z innymi członkami prawdziwego Kościoła, prawdziwej Góry Bożej (Mat. 24:16). Tacy Chrześcijanie nie tworzą nowej grupy, lecz są oddzieleni jak pszenica od kłólu. To przesłanie pochodzi od naszego Pana, anioła który zstąpił z nieba z wielką mocą, oświecając ziemię blaskiem swej chwały (Obj. 18:1).

Wiadomość tę można było usłyszeć przede wszystkim dzięki pracy Charlesa Russella. Tym posłannictwem jest Boski plan wieków, oparty na ofercie okupu naszego Pana za Adama. To jest nauka, jaką głosimy i dziś. Zostaliśmy powołani przez to wezwanie, a teraz staliśmy się posłańcami, dmącymi w trąbę żniwa, tak, aby inni mogli je usłyszeć i odpowiedzieć.

Zgromadzenie wybranych

Zgromadzenie wybranych opisuje żniwo Kościoła pod koniec Wieku Ewangelii. Jest ono pokazane w oddzieleniu pszenicy (prawdziwego Kościoła) od kłólu (fałszywego kościoła) (Mat. 13:30), dobrych ryb od złych ryb (Mat. 13:47-50). Dziś każdy pojedynczy zbór Badaczy Pisma Świętego jest dowodem tej pracy. Przed rokiem 1874 one nie istniały. Po roku 1874 roku nastąpił ogromny podział i dziesiątki tysięcy chrześcijan wyszło z fałszywych systemów kościelnych i utworzyło odrębne, autonomiczne zgromadzenia, podobne do tych, jakie istniały w czasach wczesnego kościoła.

Wypuszczenie liści

Wypuszczenie liści przez drzewo figowe miało wskazywać na powrót łaski do Izraela i koniec klątwy, jaką zostali obłożeni (Mat. 24:32). Symbolika drzewa figowego jest używana w Piśmie Świętym jako obraz narodu żydowskiego. Nasz Pan użył przykładu drzewa figowego w ewangelii Mateusza 21:19-21 aby zobrazować problem braku owoców w narodzie Izraelskim za czasów swego pierwszego przyjścia. Nasz Pan opisał również Izrael jako drzewo figowe w swej przypowieści w Łuk. 13:6-9. Dziś Izrael znów jest narodem. Proces zgromadzenia rozpoczął się w roku 1878 na Kongresie Narodów w Berlinie, który zezwolono Żydom na zakup ziemi w Palestynie i osiedlanie się tam. Następnie, ruch ten był kontynuowany przez rybaków ruchu syjonistycznego zapoczątkowanego przez Teodora Herzla na pierwszej konferencji syjonistycznej w roku 1896 (Jer. 16:16). Później był on realizowany przez brytyjski protektorat nad Palestyną i deklarację Balfoura, która sprzyjała tworzeniu ojczyzny dla Żydów. Proces ten za-

kończył się holokaustem, który doprowadził do przyspieszonego powrotu Żydów do Palestyny i zaowocował powstaniem państwa żydowskiego w 1948 roku.

Ponieważ spełniły się wszystkie cztery elementy z ewangelii Mateusza 24:30-34, mamy dowód, że nasz Pan powrócił tak, jak obiecał.

Sługa wierny i roztropny

Nasz Pan dał nam jeszcze jeden znak swej obecności: „Kto więc jest tym sługą wiernym i roztropnym, którego pan postawił nad czeladzią swoją, aby im dawał pokarm o właściwej porze? Szczęśliwy ów sługa, którego pan jego, gdy przyjdzie, zastanie tak czyniącego. Zaprawdę powiadam wam, że postawi go nad całym mie-niem swoim” (Mat. 24:45-47).

Tym „wiernym i roztropnym” sługą wypatrującym powrotu naszego Pana i poświęcającym swoje życie, aby dostarczyć innym „prawdę na czasie”, był Charles T. Russell. Zebrał razem podstawowe elementy Boskiego planu wieków jakimi dysponujemy w dniu dzisiejszym. Spisał wizję boskiego planu zbawienia, zgodnie z prorocstwem Habakuka (Hab. 2:2-3). Napisał serię „Wykładów Pisma Świętego”, redagował czasopismo Strażnica, pisał artykuły w Overland Monthly, przygotował pokaz Fotodrama Stworzenia, przygotowywał kazania i artykuły do licznych gazet, broszur i opracowań. W tym wszystkim przejawiał On ducha Chrystusowego, z czego możemy wnosić, że był sługą opisanym przez Jezusa.

Daniel 12

Prorok Daniel wskazał na dwa dodatkowe znaki obecności naszego Pana. „Ale ty, Danijelu! zamknij te słowa, i zapieczętuj tę księgę aż do czasu naznaczonego; bo to wiele ich przebieży, a rozmnoży się umiejętność” (Dan. 12:4, BG). Wzrost wiedzy i częste przemieszczanie się stanowi doskonały opis świata technologii, jaki znamy dzisiaj. Większość wynalazków współczesnego życia powstało po roku 1874. Energia elektryczna, telefon, silniki spalinowe, radio, telewizja, filmy, chłodnictwo, samochody, samoloty, energia jądrowa, podróże kosmiczne, komputery, telefony komórkowe, Internet – wszystko to potwierdza powrót naszego Pana. Wiedza człowieka przyrasta w błyskawicznym tempie, podwajając się co 1½-2 roku. Możliwość przemieszczania się za pomocą nowoczesnych systemów transportowych również się rozwinęły.

Co ważniejsze, określenia „rozmnożenie umiejętności” i „przebieży” odnoszą się do poszukiwania zrozumienia Słowa Bożego, w tym prorocstwa Daniela. „Tak, że się tułać będą od morza aż do morza, i od północy aż na wschód biegać będą, szukając słowa Pańskiego (...)” (Amos 8:12). Choć działania te zaczęły się przed powrotem naszego Pana, to jednak pomogły one wyt-

worzyć atmosferę sprzyjającą studiowaniu Pisma Świętego przy użyciu pomocy biblijnych; wszystko to sprawiło, że ruch związany z Prawdą mógł się rozwijać, gdy nasz Pan powrócił. Są to dodatkowe dowody na to, że nasz Pan powrócił.

Chronologia powrotu naszego Pana

W dzisiejszych czasach możemy wyraźniej niż kiedykolwiek zobaczyć dowody powrotu naszego Pana. Br. Russell nie miał tej możliwości na początku lat osiemnastych XIX wieku. W związku z tym użył biblijnych prorocstw czasowych aby obliczyć czas powrotu naszego Pana. W prawie Mojżeszowym dotyczącym jubileuszy odnalazł wskazówkę dotyczącą czasów restytucji. Ponieważ rok jubileuszowy był ustalany jako następujący po liczbie siedmiu lat sabatowych podniesionych do kwadratu (3 Moj. 25:8-10), w związku z tym doszedł do wniosku, że podniesienie do kwadratu liczby lat jubileuszowych wyznaczy początek czasów restytucji. Od daty ostatniego możliwego do obchodzenia jubileuszu przed niewolą babilońską Izraela, 50 cykli jubileuszy 50 lat każdy wyznaczyły październik 1874 roku, który został przez Br. Russell’a określony jako początek czasów restytucji. Data ta miała również wyznaczyć początek drugiej obecności naszego Pana (Dzieje Ap. 3:19-21) [„Nadszedł czas”, str. 173-200].

Br. Russell doszedł również do wniosku, że data ta znajduje swe dodatkowe uzasadnienie w prorocत्वach o dwójnasobie – równych okresach łaski i kary dla cielesnego Izraela (Zach. 9:12, Izaj. 40:2). Izrael cieszył się Bożą łaską przez tysiąc osiemset czterdzieści pięć lat, poczynawszy od śmierci Jakuba w roku 1813 p.n.e., aż do czasu, gdy zostali odrzuceni przez Jezusa w roku 33 n.e. Odpowiadające im 1845 lat niełaski miało zakończyć się w roku 1878, po czym znów mieli być objęci Bożą łaską.

Historia potwierdziła te wyliczenia. W roku 1878 berliński kongres narodów pozwolił Żydom na zakup ziemi w Palestynie. Wówczas też powstała tam pierwsza żydowska osada o nazwie „Petach Tiqvah”, co wskazało na zakończenie „dwójnasobu” [„Nadszedł czas”, str. 209-233]. Br. Russell stwierdził, że połączenie wypowiedzi apostołów Pawła i Piotra (Rzym. 11:27 i Dzieje Ap. 3:19-21) może nas doprowadzić do wniosku, że powrót łaski do Izraela nastąpi na początku czasów restytucji, w czasie drugiego przyjścia naszego Pana [„Nadszedł czas”, str. 211]. W księdze Daniela 12, Br. Russell znalazł prorocтва czasowe wskazujące na:

- (1) początek czasów końca (Dan. 12:7, 1260 dni).
- (2) rozpoczęcia dzieła oczyszczenia wśród ludu Bożego (Dan. 12:10-11, 1290 dni).
- (3) czas, kiedy prorocтва Daniela będą zrozumiałe (Dan. 12:12, 1335 dni).

Pastor Russell doszedł do wniosku, że wszystkie trzy prorocze okresy rozpoczęły się tego samego dnia. W związku z tym, okres 1260 dni dobiegł końca w roku 1799, zaś czas 1335 dni wypełnił się w 1874 roku. Porównując to z przypowieścią o dziesięciu pannach, br. Russell twierdził, że pełne zrozumienie nastąpi wraz z pojawieniem się pana młodego, oblubieńca: „Błogosławieni owi słudzy, których pan, gdy przyjdzie, zasłanie czuwających. Zaprawdę powiadam wam, iż się przepasze i posadzi ich przy stole, i przystąpiwszy, będzie im usługiwał” (Łuk. 12:37, Mat. 25:6-7) [„Przyjdź Królestwo Twoje”, str. 68-69, 83-88].

Proroctwa te potwierdzają przekonanie, że nasz Pan powrócił w 1874 roku. Rozwój Bożego planu zbawienia na skutek Jego dalszej działalności potwierdził ten wniosek. „Począwszy od zakończenia 1335 proroczych,

symbolicznych dni, stawały się zrozumiałe drogocenne prawdy o Pańskiej obecności, o tym, że już teraz żyjemy w czasie „żniwa” Wieku Ewangelii i ustanawiania Królestwa Michała (Chrystusa).” [„Przyjdź Królestwo Twoje”, str. 88].

Wnioski

Druga obecność naszego Pana jest jednym z klejnotów prawdy czasów żniwa. Zachęca nas ona do odsunięcia się od wszelkich form sektarianizmu. Zrozumienie problematyki drugiej obecności naszego Pana umożliwi nam zorientowanie się w wydarzeniach naszych czasów. Dzięki temu będziemy mogli podnosić nasze głowy, gdyż nasze oswobodzenie jest już blisko (Łuk. 21:28).

Kuenzli Ernie (USA)